Lifvets Röster

ROMAN AF

Elisabeth Kuylenstierna.

(Forts. från förra numret).

"Det där är en pietet för traditioner, som ingenting tjänar till," sade han torrt, "redan profeterna lärde, att man inte skulle sätta en ny klut på gammalt kläde, och alla de halfdöda, murkna träden i parken skulle antagligen lära dig detsamma, om du försökte ympa in nya kvistar i dem. Nej, sådant går inte — och en krossad vapensköld är ingen skam, den är snarare en naturlig fullkomning."

"Jag vill, att mitt namn skall lefva", invände Kurth med hetta. Han hade tagit fötterna från stolen och satt nu rak och stålig med korslagda armar.

"Du drömmer kanske om friska lagrar", inföll Magnus ironiskt, "ille faciet."

"Äh, nej, men jag vill gärna tro på en ung herre till Ulfsboda, hvarför skulle han inte kunna komma?"

Magnus såg ett ögonblick på broderns fårade, trötta ansikte, så godlynt, men så föga energiskt, på den kala hjässan och den magra diplomatgestalten och kände sitt eget jag som en skugga, en karrikatyr af Kurt. Makligt lade han sig tillrätta och sade med sin låga sjukrumsröst:

"Degeneration är ett fult, slappt ord, men i själfva verket är det ju bara historien om en människobyggnad, hvilken slutligen, trots all soliditet från början, faller sönder till ruiner. Nå ja, det är ju möjligt, att jag ser för mörkt på saken", tillade han hjärtligt. "Kan lifvet själft slå rot här på Ulfsboda igen, skall det glädja mig, men dess ekoröster tycker jag inte om."

"Jag har dröjt väl länge med att gifta mig," sade Kurt tankfullt, "men jag har aldrig funnit någon som passat mig förr, antingen ha de varit för unga eller för gamla, Eva är lagom."

"Jag böjer mig för le juste milieu", svarade Magnus skämtande. "Du är för resten en underlig kurre; jag tror, att du aldrig har varit riktigt kär?"

"Nej." Kurt tände en cigarr. "För en kväll kanske, men inte så där onormalt; det passar

"Nej, du har sett själfva södern med en nordbos iskylda eller kanske snarare ljumma blick, du, hederliga, besynnerliga Ulfsbodamänniska!"

Kurt skrattade. "Ja, här hör jag hemma hos mina hästar och hundar och jaktmarker. Jag är glad, att Eva inte fordrar någon intensiv fästmanspassion. Det — det stode jag inte ut med. Hon är så klok, du, och god, finns det bättre egenskaper??"

"De äro i hvart fall durabla nog. Nå, du står fast vid, att er "weddingtrip" blir den tre timmars långa järnvägsresan hit?"

"Ja, det är bestämdt. Hvarför skulle vi flacka kontinenten rundt? Här ha vi vårt hem och här skola vi vara?"

Magnus låg länge tyst och stirrade upp mot takmålningens dryader; han tänkte hvarken på dem eller på något annat, det var tomt inom hönom, ett tomrum, som endast tröttheten och en plågsam leda vid allt filosoferande slutligen fyllde som lefradt blod fyller ett sår.

"Teet är serveradt," anmälde Gustafsson i dörren.

"Tack", nickade Kurt vänligt. "Kommer du, Magnus?"

"Ja, efter det är sista kvällen vi ha på tu man hand; sedan föredrar jag att lämna platsen åt friherrinnan Eva och spela solitaire uppe hos mig i flygeln."

"Du gör mig ledsen, Magnus", Kurt lade sin arm under broderns, "tror du inte, att också du kan ha godt af Eva och af — lifvets röster, som du talade om?"

Magnus svarade ingenting, ty han kunde ej göra det som Kurt ville, han ledde i stället samtalet in på andra spår. Det hade kommit en ny jakthund till gården, den skulle få vara med om harjakten i november och måste nu dresseras. Det var inte långt dit.

Kurt blef så intresserad, att han gärna skulle suttit och pratat halfva natten, om inte Magnus manat till uppbrott ganska snart. Någon sömn blef det väl ej af för honom, förrän framåt morgonen, men hunddressyr och jakthistorier orkade ej hans nerver hålla stånd emot.

"God natt, Magnus!" Kurt kramade hårdt hans hand och famlade med tankar, för hvilka han ej fick ord.

"God natt, du, Kurt, gamle gosse, som tänker på uppståndelsen och lifvet. Du vaknar till ett nytt kapitel i morgon. Lycka till!"

"Tack! tack!" Kurt var rörd. "Du skall hjälpa mig att göra det godt åt henne på Ulfsboda. Ser du" — han sänkte rösten nästan förlägen — "du frågade, om jag kände Eva, det — det är något i hennes ögon, som jag inte förstår, det är med det du skall hjälpa mig till rätta."

Det var skumt ute i den trånga stenkorridoren, där bröderna togo godnatt, men Magnus visste ändå så väl, att Kurts blick riktades barnsligt trohjärtadt mot honom ,och han visste också att han inte ville svika honom.

"Vi skola nog taga hand om vår Eva, så att hon trifs på Ulfsboda," sade han varmt, "sof godt, Kurt!"

II.

Den tunga täckvagnen med Malmstiernska vapnet på dörrarna och med kusk och lakej i livré å kuskbocken, rullade i jämn, måttfull fart framåt landsvägen. De präktiga, af baron Kurt själf inkörda hästarna drogo stadigt och utan onödig brådska det klumpiga familjeekipaget. Då och då frustade de till och kusken nickade för hvarje gång åt betjänten och sade med en eller annan obetydlig förändring:

"Hör han, Bengtsson, så välkommen unga friherrinnan blir. Ja, är hon lika snäll som hon är grann, så har det ingen fara."

Vinden för hvinande öfver den stora slätten och lät regnet stötvis slå en smattrande revelj mot vagnsfönsterna; det var en kolmörk oktoberkväll, och hade inte både hästar och kusk varit så hemmastadda på den leriga vägen, markerad af knotiga, kutryggiga pilar, björnbärsbuskar och låga stenrös här och hvar, skulle det varit en riskabel färd.

Men nu kunde de nygifta, som hand i hand sutto därinne i vagnens halfdunkel, känna sig trygga, och ingen af dem tänkte heller på fara.

Baron Kurt hade tagit Evas lilla kalla hand i sin för att värma den, men det föreföll snarare, som experimentet haft ett omvändt resultat; hon kylde honom. Detta skämtade Eva öfver, men Kurt blef helt ängslig och sade häftigare än han brukade yttra sig:

"Nej, så får du inte säga!"

"Men käre Kurt, tar du det som ett elakt omen?" frågade hon förvånad.

"Å nej, inte precis, men det är sådant som man aldrig får säga. Det kan mana fram onda makter."

"Det tror du väl inte?"

"Ja, ser du, det där är saker man inte skall röra i," fortfor han förläget. "Har du inte tänkt på, att du fått regn i brudkronan?"

"Nej, hvarför skulle jag det?"

"Det betyder tårar, Eva lilla, det har du nog hört, och jag ville så gärna, att du aldrig behöfde gråta."

"Tack, min vän." Hennes röst ljöd med ens nästan hård, när hon tillade: "Jag tänker, att jag ej har många tårar kvar." Hastigt, nervöst brådskande skiftade så hennes tonfall igen: "Att du är skrockfull, Kurt, det kan jag inte förstå."

"Det ligger i släkten. Min mor 'såg' alltid så mycket och hade varsel, som aldrig slogo fel. Jag minns, hur hon brukade säga långt förut: i dag kommer det främmande; jag har hört det köra fram till trappan."

"Så-å! — Ni har väl en 'hvit fru' också på Ulfsboda?"

Kurt märkte det ironiska i Evas fråga och kände sig stött öfver hennes sätt att affärda traditionen; han tänkte nästan ge henne en tillrättavisning, men som vanligt fattades det honom de rätta orden, och han svarade i stället med en underlig blandning af stolthet och motsträfvighet:

"Ja, det ha vi, men spökrummet är tillstängdt nu."

"Det kanske är så godt", sade Eva sakta, "fast för det slaget spöken kan man ändå värja sig, tror jag." Hon ryste till, och Kurt lade skyddande armen omkring henne.

"Eva du är visst inte riktigt glad i kväll," sade han tafatt, "eller du är kanske trött. Det har varit en ansträngande dag, men vi äro snart hemme nu, så att du kan få hvila ut."

"Tack för det löftet.

"Min lilla brud, det är som jag fått dig först i dag, fast bröllopet stod i går, men hela släkten har ju velat rå om dig dessa dagar. Nu är du min!" Han talade lugnt och hjärtligt, nästan som om frågan gällt att tacka Den Högste för en väl inbärgad gröda, och den arm, som låg om Evas lif, tryckte henne ej det minsta, den bara låg där, höfviskt stilla men dock viss om sin rätta plats.

"Ja, nu är jag din," omställe Eva hans ord; hon gjorde det långsamt och med en underligt vibrerande rörelse i rösten, men ögonblicket därefter lutade hon hufvudet mot hans skuldra och tillade: "Och jag vet, att jag får mycket att tacka dig för."

"Kära Eva, måtte du bli lycklig. Det kommer an på, om du kan hålla af gamla Ulfsboda och trifvas i tystnaden med mig och Magnus."

"Det kan jag visst, min vän, lifvet i den s. k. stora världen har jag fått nog af."

Hon återkom med flit gång på gång till den tid, som flytt, ty hon sade sig själf, att ville Kurt veta något om hennes förgångna, borde han fråga nu, nu kunde hon svara, säga honom allt ärligt och enkelt; sedan måste minnena skrinläggas djupt ned i ett oåtkomligt lönrum, om hon skulle kunna taga fatt på sina plikter, så som de kräfde.

Men Kurt frågade ingenting, han tyskte bara, att Eva i afton hade något öfver sig af det, han förut endast anat i hennes blick, och som Magnus finge hjälpa honom till rätta med. Han för sin del längtade hem, började känna sig hungrig och sömnig och tyckte, att det var ganska påkostande att konversera så här om saker och ting, hvilka alldeles lågo utom hans gebit. Han tittade ut genom fönstret och vände sig sedan tvärt mot Eva.

"Nu syns lfsboda! Titta, Eva, där borta, där det lyser ur många fönster, där är vårt hem."

Eva lutade sig villigt fram och såg en hel mängd små glimmande lågor bryta af mot det omgifvande mörkret. Snart kunde hon också urskilja det massiva slottets stengrå fasad och de flämtande marschallerna på bron, de återspeglades i vallgrafvens mörka vatten, ringlade som oroliga ormar på den svarta ytan, döko ned under snärjgräset, som stormen dref upp och visade sig igen.

Nu dånade vagnshjulen mot borggårdens kullerstenar. Gustafsson hann före lakejen till fotsteget och öppnade bugande vagnsdörren. Han var veteran och trotjänare och med sin skröfliga gubbröst höjd, så att den slog öfver i falsett, skrek han:

"Gud bevare vårt nådiga herrskap!"

Det församlade husfolket hurrade kraftigt och allas hufvuden böjdes vördnadsfullt, när husbonden, deras egen baron, med rörd stämma sade, i det han lade Evas arm i sin och med henne stannade i den låga portalen: "Här se ni er nya matmor, tjäna henne, som ni tjänat mig. Bättre löfte kan jag inte taga af er, kära vänner. Tack! Tack!"

Åter igen ljödo hurraropen och de tjocka murarna gåfvo ett doft eko; hattar och mössor svängdes och hvita förkläden viftade. Ingen brydde sig om ragnet eller blåsten, sådant var för söckendagarna, men i afton var helg på Ulfsboda.

Efter att ha gjort en skyndsam toalett, möttes Eva och Kurt i den stora matsalen, hvilken till hela sin längd var klädd med guirlander af mossa och löf. På kortsidan midt emot spiseln fanns deras namnchiffer samt bröllopsdagens datum och årtal:

K. E.
Den 2 oktober
År 1896.

Allt detta var förfärdigadt af grönt och hvitt silkespapper och omgifvet af fanor. På det dukade bordet stodo höga silfverkandelabrar tända och vid de tvänne kuverten lågo praktfulla buketter, bundna af blommor från Ulfsboda orangeri.

Eva såg sig tyst omkring på alla dessa välkomsttecken, enkla, litet klumpiga till dels, men så innerliga.

"Hvad de måtte hålla af dig, Kurt," sade hon. "Om jag också kunde bli något för ditt folk."

Han kysste henne på pannan.

"Du skall bli mycket för oss alla, Eva! Hela Ulfsboda har gått och väntat på dig. Än en gång välkommen, min kära, lilla hustru; och låt oss nu lämna det högtidliga och börja supera. Jag är hungrig efter resan.

Det blef ingalunda någon tyst måltid, Kurt talade nästan oafbrutet om sina hästar, sin tilltänkta jakt och liknande ämnen. Han var ovanligt liflig, och tyckte själf, att nu hade han rättighet att känna sig glad; plikten mot familjen var uppfylld, han hade fört hem en vacker, ståtlig friherrinna, uppgifvit enstöringslifvet och gifvit sina underlydande en god matmor. Nu skulle han få ha fred för alla kräfvande röster, nu skulle Ulfsboda helt få äga honom.

När supén var slut, kunde han ej motstå att uttala den önskan, som kittlade på tungan:

"Eva, du tycker ju om djur, vill du tillåta att mina hundar komma in och hälsa på oss?"

"Ja, gärna."

Kurts ansikte strålade, och Gustafsson fick genast befallning att föra in alla fem. De kommo de tre jakthundarna i ett koppel. Roi, den stora danska doggen och Grace, fox-terriern fria. Roi stannade eftertänksamt på något afstånd från Eva och såg på henne med kloka, fuktiga ögon. Ännu var hon ingenting annat för honom än ett främmande fruntimmer vid hans herres bord, och det kunde icke falla honom in att ens så mycket som vifta på svansen, innan han fick se, hvad hon gick för.

Grace däremot satte genast sina framfötter mot Evas knä och visade henne all önskvärd vänlighet, medan de tittade åt bordet, om det icke skulle vankas någon lackerbit.

Kurt sysselsatta sig med jakthundarna, vackra, lifliga djur med smidiga rörelser, Deras friska skall roade honom ynbarligen att höra, och han tröttnade ej på en lång stund att leka med sina fyrbenta favoriter.

Eva strök sakta Grace öfver det fint formade hufvudet, det skedde mekaniskt och med tankarna långt borta. Grace stack sin nos i hennes hand och gnällde lystet. Inte så mycket som en sockerbit hade blifvit belöningen för den ansträngande ställningen! Att människor så illa förstodo sig på en liten hund!"

"Tyst, Grace", uppmanade Kurt myndigt, "du får inte tigga, det vet du. Grace kan man inte dressera," vände han sig upplysande till Eva, "hon hör till en ras, som jag inte tror, att några lydnadsregler bita på. Grace det är en treflig sällskapshund, en liten nätt salongsprydnad, tycker du inte det?"

"Jo, Grace och jag bli nog goda vänner; värre blir det kanske med Roi, och honom ville jag ändå så gärna vinna. Han inger respekt, och det ligger en sådan trygghet i det."

Kurt skrattade.

"Ja, gubben Roi ser värdig ut, men han har väl inte långt igen, innan han tjänat ut. Jag tycker det är synd om djr, som öfverlefva sig själfva."

"Det är synd om allt, som nödgas föra en gengångartillvaro."

"Ja, visserligen, men människor kan man ju inte skjuta ner, fast de bli öfveråriga. Det strider mot lagen."

"Ja, det gör det," svarade Eva kort.

"Kanske du behagar stiga in i Blå salongen en stund?" Kurt reste sig artigt. "Förlåt, om jag tröttat dig med mina hundar. Gustafsson, för ut dem," vände han sig till betjänten.

"Du tycker väl inte illa vara, Kurt, men jag tror knappt jag orkar prata längre i afton."

Eva såg vänligt på sin man: "I morgon gläder jag mig till att riktigt få se allt."

Kurt kysste hennes hand och lade den åter på sin axel, där hon lagt den.

"Uppriktigt sagdt, är jag också en smula trött", medgaf han. "Låt mig ringa på Boel, så får hon följa sin unga friherrinna; du hittar nog inte till ditt sofrum i den här labyrinten af trappor och salar."

"Nej, troligen inte."

Hon tvekade litet. Skulle han låta henne gå utan ett famntag eller en kyss? Hon längtade icke efter hans smekningar, men de hade ett visst värde för henne, ty de sade ju att han älskade, att han behöfde hennes person, att hon värmde och tjusade honom. Och en sådan kärlek måste hon möta för att icke själf frysa till is. Hon hade mer än en gång undrat öfver hans fåtaliga kärleksord, men alltid tänkt, att han led af en viss landtjunkarblyghet, som skulle försvinna med tiden; hon hade nog också förstått, att han var en mycket passiv natur och ibland känt ett välgörande lugn vid den tanken, att deras äktenskap skulle glida fram som en lång dyning, men i denna stund, när hon stod ensam med honom sluta henne innerligt intill sig, och hon greps af en onaturlig, feberaktig längtan, att hans armar skulle varit så starka, att de orkat bära henne genom hela filen af rum. Att han fullgjort denna älskogens riddartjänst med jubel och glöd i blicken, och att han därunder hviskat i hennes öra alla de härligt evighetsorden ur kärlekens sagbok. Då skulle han kanske vunnit henne, då skulle hon måhända glömt skuggorna i hans famn och fått tro på framtiden om dör tro någonsin kan göras lefvande igen.

Boel stod nigande i dörren med ljusen tända i den tjocka, tvåarmade malmstaken.

"Följ friherrinnan in i sängkammaren", sade Kurt. "Eva lilla, jag hoppas du måtte få sofva riktigt godt." Han kysste henne på pannan och såg på henne med sin goda, grunda blick.

Hon fattades med ens af en outredd, pinande ångestkänsla öfver att gå ensam in i mörkret och tomheten, öfver att vara främmande, hjälplöst öfverlämnad åt alla tvifvelsjuka, bittra tankar, och ofrivilligt, som ett mörkrädt barn slog den kloka, tillbakadragna Eva armarna om Kurts hals och smög sig darrande tätt intill honom.

Baronen blef närmast häpen, så oväntadt kom detta utbrott.

"Kära Eva", sade han lugnande, "du är väl inte rädd. Kanske Boel skall ligga inne hos dig, eller vill du, att — —"

Eva rätade sig hastigt och stod där med ens borgfrustolt och otillgänglig; hennes vanligen bleka ansikte var flammande rödt af en blygselrodnad, hvilken hon ej kunde betvinga. Det dröjde en sekund, innan hon fick makt med sin röst, men då sade hon lågt och distinkt, som hon brukade tala:

"Nej tack, min vän, jag är inte det minsta rädd; det finns ju ingen anledning, du har själf sagt mig, att spökrummet är stängdt. God natt!"

Hon böjde graciöst på hufvudet och följde sedan Boel, som väntat tåligt på tröskeln.

När den tunga dörren stängts efter dem, gick Kurt långsamt ett slag fram och åter i rummet.

Skulle hon ändå vara kär i honom, så där — han var nästan färdig att kalla det "besvärligt" kär? Ja, kvinnor hade han aldrig förstått sig riktigt på. Det låg mera för Magnus.

Om han varit fideikommissarie i stället så — — — Nå, den saken var det ingnting att göra åt. Och med Guds hjälp skulle nog Eva bli lycklig och nöjd, det var bara inte värdt att grubbla.

Han skulle önskat att Magnus ej stannat kvar i staden eller åtminstone, att han komme hem en af de närmaste dagarna, men det var föga troligt. Han hade förklarat, att "de nygifta skulle få fred för tredje man minst en vecka."

Kurt vandrade och vandrade med långa steg; det var ändå någonting han icke kunde reda, och det just i afton, när han hade all anledning att vara glad och lugn. Besynnerligt!

* * *

Boel hängde undan sin friherrinnas tunga resdräkt och hjälte henne att [illegible] hvitt, mjukt ylle, fodrad med lilafärgadt siden och garnerad med chiffonspetsar. Sedan fick hon taga ned friherrinnans hår, det föll som ett svart, glanslöst dok mot panna och kinder och öfver den hvita dräkten.

Eva satt tyst framför toalettbordet, hvars tvänne låga lampor voro tända. De gröna flusskupornas reflex gjorde henne så blek, att Boel nästan tyckte sig se "hvita frun" stirra emot sig ur den venetianska spegelns glas. I detsamma log Eva:

"Kära barn, hvad du ser ängslig ut."

"Friherrinnan är så blek."

"Ja, jag är trött — du kan få gå nu, Boel."

"Så önskar jag friherrinnan en god natt."

Boel neg vid dörren.

"God natt!"

Eva var ensam. Hon lade händerna för ögonen, som plågade lampskenet henne, men så var det dock ej; det var minnena hon på detta sätt sökte utestänga från yttervärlden.

"Utan aktning ingen kärlek" det hade hon hört sina kvinnliga vänner stolt och lugnt försäkra vid så många olika tillfällen att dessa ord ringde inom henne, som klockor vid en likbegängelse, men för henne hade de ej ringt den döde till ro, icke öfverdönat sorgen och den brännande skammen.

Hon hade ingenting förbrutit i världens ögon; inför sig själf såg hon på sin enda stora kärlek, som på en outplånlig skymf.

Och nu på första affonen i det nya hemmet, fick hon ej en sekunds fred för dessa hågkomster. Hvad tjänade det till att gå i hamn, när vågorna också slogo in där?

Långsamt lät hon händerna sjunka och mötte då i spegeln sina egna förtvifladе ögon med tårar i de smärtsamt vidgade pupillarne. Hon mumlade sakta:

"Was will die einsame Thräne?
Sie trübt mir ja din Blick!
Sie blieb aus alten Zeiten
in meinen Augen zurück."

Den Heineska versen förde hennes tankar direkt till den plats, där hon läst den. — — — —

Eva Bergskiöld var tjugoett år och hade genomleft sin första vinter i societeten samt börjat en ny höstsäsong igen, då hon fick ett högst oväntadt erbjudande att som sällskap följa grefvinnan Falke till Corfu, där grefvinnan skulle uppehålla sig några månader för sin hälsas skull.

Eva var ett oerfaret barn, som lefvat i trånga förhållanden; hvad hon visste om moral var, att noblesse oblige, eljes kände hon inga lifsdogmer.

Grefvinnan Falke hyrde en liten hvit villa i närheten af kejsarinnan Elisabeths berömda slott, Achilleion, och Eva fick tillåtelse att ströfva omkring bäst hon ville, medan tanten hvilade. Hon undrade en hel del öfver hvad som passerade bakom de höga, hvita murar, hvilka omgåfvo kejsarinnans fristad, eller hon lät tankarna glida ut som lätta farkoster på hafvets solbelysta vågor.

(Forts.)

Doktorn

Sade att min sjukdom var obotlig.

Sade att jag skulle dö af Hjärtlidande.

Dr. Miles' Heart Cure medförde god hälsa.

"Jag har all orsak att rekommendera Dr. Miles' Remedies ty Heart Cure räddade mitt lif. Jag är en stor man, rätt mycket öfver sex fot, och väger nära tre hundra skålpund. För några år sedan var mitt hjärta så illa angripet, att jag ej väntade blifva frisk igen. Doktorerna förklarade mig obotlig. Jag märkte Er annons i en tidning och köpte sex flaskor Heart Cure. Jag kände mig mycket bättre däraf och fortsatte tills jag hade tagit tolf flaskor. Min sjukdom var organisk och jag väntade aldrig blifva frisk, men tack vare Dr. Miles' Heart Cure, är jag nu vid god hälsa, samt har varit i stånd att utöfva min professionels verksamhet, ända sedan jag första började tagа denna medicin för åtta år sedan. Jag är musiker lärare i sång och instrumentmusik, musikforskätt m. m. Jag har gifvit lektioner i hela staten Michigan och har rekommenderat Dr. Miles' Heart Cure till tusentals personer i olika delar af staten, samt har aldrig hört annat än godt därom. Jag har förmått dusintals personer i mitt eget county att taga Dr. Miles' Heart Cure ty mitt namn betvifflas aldrig af någon som känner mig." C. H. Smith, Flint, Mich.

"Jag är apotekare och har sålt och rekommenderat Dr. Miles' Heart Cure, ty jag vet hvad det gjort för mig och jag önskar jag kunde mera tydligt redogöra för hur frisk jag nu känner mig. Eder Restorative Nervine är alldeles utmärkt." Dr. T. H. Matte, Druggist, Hot Springs, S. D.

Alla apotekare säljа och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Städ efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

—Sällskapsspelet—

'Vitterlek'

är ett familjetidsfördrif, hvarl så väl äldre som yngre kunna deltaga. Det kan spelas af från tre till tio personer. Allt som är nödvändigt är att kunna läsa. Resten kommer af sig själft. En sats af "Vitterlek" (Authors) gifver tillfälle till nöje året rundt. Tryckt i två färger Pris pr. lek 40c.

Portofritt tillsändt vid emottagande af beloppet.....

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

FÖR KVINNOR

som lida af svagheter, egna för deras kön, brukas som en dusch, arbetar ypperligt. Den renar grändligt, förgör fröa, stannar flytningen, botar inflammation och sårnader, botar Hvita Flussen och katarr i nässen.

Paxtine kommer i form af pulver, som må ste upplösas i rent vatten, är betydligt mera renande, helande och förförgörande samt ekonomisk än flytande antiseptiska medel för Toalett och kvinnors speciella bruk. 9

Säljes å alla apotek, 50c pr. ask.

Profaskar och b k med instruktioner fritt.

THE R. PAXTON CO., Dept. 44, Boston, Mass.

ETT SPECIELT EXTRA TILLBUD.

Hvarje läsare af denna tidning som skrifver ett brefkort på sitt eget språk och adresserar det till

Scandinavian Department,
Miles Medical Co., Elkhart, Ind.,

emottager fritt tillsändt:

1. En vacker bok med färglagd afbildning af Ert gamla lands flagga på omslaget. Skrifven på Ert eget språk. Också en af de följande böcker på engelska:
2. What's Wrong: En underbar 'puzzle' bok, illustrerad.
3. What to Eat: Innehållandenya matsedlar på Frukost, Lunch, Middag och Soupee.
4. Character of Faces: Hur man kan läsa sin egen och sina vänners karaktär i ansletsdragen. Många illustrationer.
5. The Story of Hands: Hur man kan läsa det förslutna och kommande i handens linier. (Palmistry.)

Glöm ej att skrifva genast och adr.:

Scandinavian Department,
Miles Medical Company, Elkhart, Ind.

Elegant Present

Brefpapper, vackert utstyrda med blommor och vers, passande för alla möjliga tillfällen i lifvet. Låda med 12 ark och 12 kuvert sändes portofritt vid emottagandet af 25 cents i frimärken.

SCANDIA NOVELTY CO.,
46 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

NY BOK

med följande utmärkta berättelser;

"PÅ VERNAMO MARKNAD"
af Carl Snoilsky
med 3 teckningar af Victor Andren

"EN BARNSKO"
Utkast af Georgis Barthoin Dahlander

"EN KAMP"
af Gerda Fairoth

"DRISTIGHETENS HÖGBÅTSMÄN"
Ett Krigarminne från 1787—1790
Af Henrik af Trolle

"I VÅRLUFT"
Skiss af Hillis

"ETT BLOMSTER PÅ VÄGEN"
Tidsbild af Quid Vita

"UTSLITEN"
Skiss af Sophie Linge

"ONSDAGSBRÖLLOPPET"
Historisk berättelse af Sylvia

"I NÖD OCH LUST"
Skildring ur lifvet af Brynjulf Höst

Pris 25 cents

C. Rasmusson Publishing Co.,
720-724 Fourth Street So.,
Minneapolis, Minn.